

In memoriam W. L. van Andel

Op 31 Januari j.l. overleed geheel onverwacht aan een zeer virulente griep collega Van Andel. Voor de jongere generatie zal deze conscientieuze tandarts wellicht een onbekende zijn, immers hij nam sinds een aantal jaren geen deel meer aan het verenigingsleven; ook zal men in de latere jaargangen van het Tijdschrift tevergeefs zoeken naar een publicatie van zijn hand. Om persoonlijke redenen verbrak hij de banden, die hem voordien nauw met de organisaties verbonden, om zich daarvoor goed terug te trekken. Ongetwijfeld is dit voor hem een offer geweest, doch ook voor de Nederlandse tandheelkunde moet dit als een verliespost worden beschouwd.

Na aanvankelijk in Gouda en daarna een aantal jaren in de hoofdstad te hebben gepraktiseerd, vestigde hij zijn praktijk te Utrecht, daarbij zijn woonplaats Bilthoven onafgebroken trouw blijvend.

Van Andel behoorde tot de collega's, die een kwart eeuw geleden baanbrekend werk begonnen in een aangelegenheid, welke later zou uitgroeien tot wat thans wordt verstaan onder de sociale tandheelkunde. Van het z.g. N.P.P.-rapport en de daarin belichaamde systematisch-rationele behandeling van de minder-gesitueerden, kan hij als een der grondleggers worden beschouwd. Zijn studies in Amerika hadden hem vertrouwd gemaakt met de opleiding aan gene zijde van de oceaan en op die grondslag heeft hij indertijd zijn aandeel genomen in het streven naar verbetering van het tandheelkundig onderwijs hier te lande. Uit de tijd van zijn publieke werkzaamheid voor de zaak der tandheelkunde kan men van zijn hand een belangrijk aantal bijdragen vinden in de vroegere jaargangen van het Tijdschrift.

Ook aan de werkzaamheden op maatschappelijk gebied nam hij in die tijd op de voor hem karakteristieke wijze deel. Als gevolg daarvan was hij enige jaren

voorzitter van de afdeling Utrecht van de Maatschappij. Van de invoering af van de wet op het Medisch Tuchtrecht is hij tot zijn overlijden lid geweest van het betreffende College in eerste aanleg voor de provincies Noord-Holland en Utrecht.

Ook in de jaren van zijn professionele activiteit, waarin hij veel voor de tandheelkunde heeft gedaan, was hij een figuur, die zich niet op de voorgrond plaatste. Rustig, haast onopvallend ging hij zijn gang, daarbij echter een vaste lijn volgend, waarvan hij niet wenste af te wijken. Zo was hij ook in zijn praktijk, want zo was de mens Van Andel: nauwgezet zonder concessies. In het verenigingsleven leidde dit tot botsingen, zonder afbreuk te doen aan het respect dat men hem allerwege toedroeg.

Als mens in de omgang was Van Andel innemend, kenmerk naast zijn oprecht karakter en streng christelijke levensovertuiging. Zijn werk en leven zag hij als een dienende taak, waarbij zijn persoon steeds op de achtergrond bleef.

In hem is een goed mens, een collega in de beste zin des woords van ons heengegaan. Hij ruste in vrede.

J. A. C. Duyzings